

கிராமப் பஞ்சாயத்து பத்திரிகை

Vol. 6.

ஆகஸ்டு, 1943

நெ. 5

எடிடோரியல் கமிட்டி.

ஸ்ரீமான்கள்

பி. எஸ். சூமாரசுவாமி ராஜு, எம்.எல்.எ.

எஸ். சத்தியநாராயண

எடிடர்.

ஸ்ரீமான்

கி. கிப்பன்னா, பி.எ., பி.எல்.

சென்னை மாகாண பஞ்சாயத்து போர்டுகளின் யூனியன்
டெலிபோன் நெ. 86166.

பொருள் அடக்கம்.

1. தலையங்கம்.—

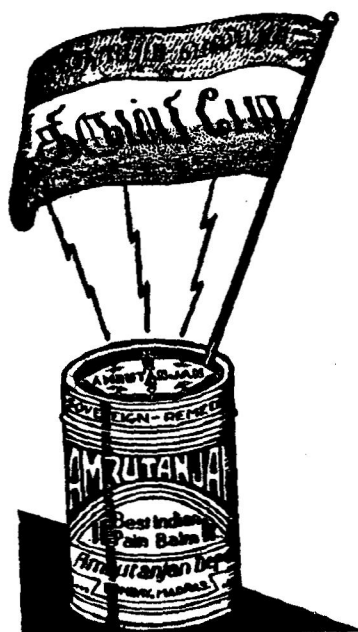
பஞ்சாயத்து சாலைகளுக்கு மான்யம் ... 29

சர், என். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்காருக்கு நல்வரவு ... 32

2. பிரதம சிகிச்சை ... 33

3. வர்த்தமானங்களும், குறிப்புகளும் ... 34

4. விவசாய பொருள்களை தரம் பிரித்து அடையாளம் போடும்
சட்டம்—மதிப்புரை ... 36

கிராம பஞ்சாயத்து போர்டின்
கடமை,

கிராமத்தின் சௌகரியத்துக்காக கிராம
ஜனங்களின் சரீர ஆரோக்கியம் அவசியம்.
ஆகையால் சகல வியாதி நிவாரணி
யாயிருக்கும்

அம்ருதாஞ்சனத்தை

கிராமத்திலேயே இருக்கும்படியாய் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

The Village Panchayat Journal.

VOL. VI]

AUGUST. 1943

[No. 5.]

The Editorial Committee do not hold themselves responsible for views expressed by contributors. Contributors are requested to write legibly and on one side of the paper. Manuscripts will not be returned unless stamps are sent to cover postage. Matter intended for the issue of any particular month should reach the Committee before the 15th of the previous month.

Grants for Panchayat Roads.

Roads have been long considered the best means to carry civilisation to rural areas and help them to adopt progressive methods. Without doubt, they are the arteries through which the ryot's economic life blood has to flow. In fact, a good road leading to a village and running through it, vouchsafes to it not merely social and economic advantage; it takes to its succor in times of need and enlightenment always bringing it into intimate touch with the wider world. It is probably the first indication that the village lives; and therefore, it is the first born that every village should ask of its well wishers.

The state of Mysore discovered the true secret power of roads and almost the first thing that it did for every village was to get it construct a village road. In its wake have come all other amenities including electricity for lighting and agriculture. It is distressing, however, to find that, in our Province of Madras village roads have received less and less attention and they are in fact deteriorating. At one time, when the village Panchayat Act of 1920 first came into force, it looked as though we were in for an intensive programme of roads. Next to schools, the voluntary Panchayats of those days briskly took up Road laying. The Registrars General Gopalaswami Ayyengar and Rutherford got the Government to deal with Panchayats liberally in making road grants. Even well laid earthen roads in the delta areas of Godavari, Kistna and Guntur hummed with life and probably hundreds of bicycles in villages in those areas may be traced back to that too short an age of Panchayat Road making. Later on came the set back. With a hundred fold development of numbers in Panchayats, we are to-day faced with the spectacle of a diminished grant. While in those days the grants totalled, sometimes four

lakhs a year the Panchayats got but two lakhs last year. This was all that the Government of Madras thought fit to provide for about six thousand Panchayats now in existence. Why has this great fall occurred? Surely all our villages have not had their roads. Not ten per cent of them are provided with decent roads. Then shall we be right if we conclude that the Government has set its face against improvement of village roads? We are not prepared to believe that it is so. In a *communique* issued in 1940, they actually stated that they have been particularly anxious to develop communications so as to provide facilities for agriculturists for inter-communication and for marketing their produce. Moreover this is a time when it should be expected that the Government is keen on developing road resources for efficient transportation. We are almost sure that on behalf of the Government there will even be a protest that what provision was made for panchayat roads was not fully utilised and that Rs. 40,000, of a grant of a paltry two lakhs last year lapsed. Where then does the fault lie? As we have often pointed out in these pages it lies in the hopelessly dilatory processes in regard to transmission of applications from Panchayats and preparation of Budgets. With the transfer of control of Panchayats to the District Boards the saddest chapter began. The Panchayat is required to submit its application to the District Panchayat officer. He scrutinises it and sends it on to the President District Board. The President, in his turn, has to send it on to the District Board Engineer. Under his orders, Subordinate Engineers have then to prepare the estimates. They do not generally pay early attention to these applications; for, evidently, they have enough of their work to do. In this connection it is pertinent to note the calendar for road works. Roads cannot be laid in monsoon months. The best season for them is from December to June. Unless all other preliminaries are over by November, no road-work is possible to be taken up. With the processes noted above it has been found impossible to have things ready in time. As a matter of fact, the official year closes by the end of March and the grants lapse if work cannot be done expeditiously. In addition to these circumstances, there are yet other factors that impede the Panchayats steps. Before the budget is prepared the Panchayat concerned has to show that it can meet half the estimated cost. In days gone by District Boards contributed 25 per cent of the total cost thus reducing the Panchayats' responsibility to 25 per cent. That source has now dried up. So, before the Panchayat has technically satisfied its ability in this behalf to the authorities much precious time is lost. There is another difficulty still which is a greater hindrance. The puntas, donkas etc., through which roads have to pass do not vest in the Panchayats. Application has to be made to the Revenue department and before the transfer is made it takes years. The transfer should really be automatic if matters have

to be righted. All these difficulties have really made Panchayats despondent. They feel that there is not much use in making applications for road grants. Their initiative has been blunted and naturally enough they keep on inactive. They are slow to make applications. That is not a healthy state. To make amends a new act was contemplated. In fact certain highplaced officials like the adviser Mr. T. Austin were so sympathetic as to feel that certain things that are now controlled by the Collectors like the water supply schemes should properly be handed over to Panchayats. The Act has missed being passed. We are in the same old position as we were hitherto. It is for the Government now to consider how long they would keep Panchayats vegetating. They should act and act immediately. We know they have preoccupations enough to get into the temptation of postponing attention to Panchayats. But we would remind them that if arrangements are made, even in these very difficult days, for the ryot to reach near markets easily and safely, and to have better control over his own affairs in the village his morale may be kept much better. His contentment is the real treasure chest for the Government. We would therefore urge, that the Government do make much more liberal provision for Panchayat village roads in their next budget, that they immediately pass orders permitting the constitution of Joint Committees of Panchayat Boards which, in their turn, will appoint their own overseers and speed up road budgets, arrange for quick disposal of transfer applications from Panchayat boards in the Revenue Department and require District Boards to contribute 25 per cent. of the estimated cost of Panchayat village Roads to make up 50 per cent. required at present from the Panchayats.

Sir N. Gopalaswami Ayyengar—A Hearty Welcome.

Sir N. Gopalaswami Ayyengar so closely connected with the Panchayats at the start in this province as their Registrar General is back amidst us as a non-official having served his best in official capacities, last as Dewan of Kashmere. While there, he added to his glory by driving home the literacy campaign and Adult education programmes with all the enthusiasm he could command. He was first in many fields as an official. We hope he will be the first as a non-official. He has well begun as the President of the non-official food Committee. He has done so much in subjects of rural interest, Panchayats, Co-operation, Literacy and Adult Education, that we are sure he will once more lead in these fields. We extend to him a hearty welcome into the ranks of public life of our province.

கிராமப் பஞ்சாயத்து பத்திரிகை.

Vol. 6

ஆகஸ்டு, 1943

No. 5

நிருபர்கள் எழுதும் அபிப்பிராயங்களுக்கு எடிட்டோரியல் கமிட்டி ஜவாப் தாரி ஆகிறதில்லை. இந்தப் பத்திரிகைக்கு எழுதுகிறவர்கள் தெளிவாக காகிதத்தில் ஒரே பக்கம் எழுத வேண்டியது. தபாற் செலவுக்கு வேண்டிய ஸ்டாம்புகள் அனுப்பினாலன்றிக் கையெழுத்துப் பிரதிகளைத் திருப்பியனுப்பமுடியாது. எந்த மாதத்தின் சஞ்சிகைக்காக வியாஸம் அனுப்பப்படுகிறதோ அதற்கு முன்மாதத்தில் 15-ந் தேதிக்குள்ளாக அனுப்பவேண்டும்.

தலையங்கம்.

பஞ்சாயத்து சாலைகளுக்கு மான்யம்.

கிராமாந்தர பிரதேசங்களுக்கு நாகரீக வாழ்க்கை அடையச் செய்வதற்கு ரஸ்தாக்கள்தான் முக்கியம் என்று வெகுநாளாக கருதப்படுகிறது. விவசாயின் ஜீவாதாரமான தேவைகள் அடைவதற்கு ரஸ்தாக்கள்தான் காரணம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஒரு கிராமத்தில் நல்ல சாலை இருந்தால் அதனால் சமூக, பொருளாதார விஷயங்களில் நன்மையுண்டாவதுடன், கஷ்டம் ஏற்படும் காலங்களில் உதவி பெறவும், வெளியிலுக்குத்துடன் தொடர்பு ஏற்பட்டு பல நன்மைகள் உண்டாகவும் காரணமாகிறது. அது அந்த கிராமம் ஜீவித்திருக்கிறது என்பதை காட்டுகிறது. கிராம நலத்தில் அக்கரைகொண்டவர்களை இந்த ஒரு நன்மையை வற்புறுத்தி கோரவேண்டும்.

இந்த விஷயத்தை நன்கு அறிந்து அனுசரிப்பது மைசூர் சமஸ்தானம் தான் முதல் முதலாக ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு நல்ல சாலையை கட்டும்படி செய்தது. அதன்பின் பஸ்செனகர்யங்களும், மின்சாரம் உள்பட, ஏற்பட்டன.

ஆனால் நம் சென்னை மாகாணத்தில் கிராம ரஸ்தாக்களின் அபிவிருத்தியில் வர வர கவனம் குறைந்துகொண்டுவருவதால், அவை மிக கடினமான நிலைமையில் இருப்பதை பார்க்குமிடத்து மிக்க வருத்தமடையவேண்டியிருக்கிறது. 1920 வருஷத்து கிராம பஞ்சாயத்து சட்டம் முதலில் அமு

லுக்கு வந்தபோது இது விஷயமாக மும்முரமாக வேலை துவக்கப்படும் என்று எண்ணினோம். அப்போது கட்டாயத்தின்படியல்லாமல் ஏற்பட்ட பஞ்சாயத்துகள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அடுத்தபடியாக ரஸ்தாக்கள் போடுவதை துவக்கின. ரிஜிஸ்திரார் ஜெனரல்களாக இருந்த கோபாலசாமி அய்யங்காரும், ஞாநர் போர்டு துரையார்களும் கவர்ன்மெண்டை தாராளமாக ரோட்டுமான்யம் கொடுக்கும்படி செய்தார்கள். கோதாவரி, கிருஷ்ணா, குண்டூர் டெல்டா பிரதேசங்களில்கூட மண் போட்டு நல்ல ரஸ்தாக்கள் போடப்பட்டு, உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தன. பல நூற்றுக்கணக்கான சைக்கிள்கள் வாங்கி உபயோகப்படுத்தப்பட்டது அந்தக்காலத்தில் தான். பின்னிட்டுதான் இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டன. பஞ்சாயத்துகள் நூற்றுக்கணக்காக அதிகரித்திருக்க ரோட்டு போடுவதற்கு கொடுக்கப்படும் மான்யம் குறைந்து போயிருக்கும் நிலைமையை காண்கிறோம். அந்த காலங்களில் ஒவ்வொரு சமயம் வருஷத்தில் 4 லக்ஷ ரூபாயிக்கு மேலாக கொடுக்கப்பட்டது, இப்போது சென்ற வருஷம் 2 லக்ஷம் தான் அனுமதிக்கப்பட்டது. இப்போதிருக்கும் சுமார் 6000 பஞ்சாயத்துகளுக்கு இந்த துகையே போதும் என்பது சென்னை கவர்ன்மெண்டார் அபிப்பிராயம் போலும். இந்த குறைவு ஏன் ஏற்பட்டது. நம் கிராமங்களில் 10 சத விசதிகூட நல்ல ரஸ்தாக்கள் கிடையாது. இப்படியிருக்க, கவர்ன்மெண்டார் நல்ல ரஸ்தாக்கள் போடப்படுவதை விரும்பவில்லை என்று ஊகிக்கலாமா? அப்படியிருக்கும் என்று நம்ப நாம் தயாராக இல்லை. 1940 இல் விடுத்த அறிக்கையில் கவர்ன்மெண்டார் கிராமங்களுக்கு போக்குவரத்து சௌகரியத்திற்காகவும், பொருள்கள் வியாபார வசதிக்காகவும், கிராம ரஸ்தாக்களை சீர்படுத்த மிக்க ஊக்கம் கொண்டிருப்பதாக தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மேலும் விவசாய பொருள்களை ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு அனுப்ப வசதியளிக்க ரோட்டுகளை சீர்படுத்த விருப்பமுடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம். கொடுத்த மான்ய துகை பூராவும் உபயோகப்படுத்தவில்லை என்றும் அதில் 40,000 ரூபாய் வரையில் உபயோகப்படுத்தாமல் வாபஸ் செய்யப்பட்டது என்று கவர்ன்மெண்டு சார்பாக ஆக்ஷேபனை சொல்லக்கூடும் என்று நாங்கள் நிச்சயமாக நம்புகிறோம். குற்றம் யார்பேரில், நாம் அடிக்கடி இந்த இதழ்களில் கூறியுள்ளபடி பஞ்சாயத்துகளின் மனுக்களை அனுப்புவதில் ஏற்படும் அதிக காலதாமதத்தாலும், பட்ஜெட்டை தயார் செய்வதில் ஏற்படும் தாமதத்தாலும் தான் இந்த குறை காரணமாகிறது. பஞ்சாயத்துகளை ஜில்லா போர்டுகளின் ஆதிக்கத்திற்குள் அடக்கினபின் பல கெடுதலான காலம் ஆரம்பித்தது. பஞ்சாயத்துகள் ஜில்லா பஞ்சாயத்து ஆபீசருக்கு மனுக்களை அனுப்பவேண்டும், அவர் அதை பரிசீலனை செய்து ஜில்லா போர்டு தலைவருக்கு அனுப்புகிறார். அவர் ஜில்லா போர்டு இஞ்சனீயருக்கு அதை அனுப்பவேண்டும். அவர் உத்திரவின்பேரில் அவர் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்கள் எஸ்டிமேட்டுகள் தயார் செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு பல அலுவல்கள் இருப்பதால், இந்த மனுக்களை அவர்கள் முதலிலேயே கவனிப்ப

பதில்லை. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ரோட்டுகள் போடும் காலங்களைப்பற்றியும் கவனிக்கவேண்டும்.

மழைகாலங்களில் ரோட்டுகள் போடமுடியாது. டிசம்பர் முதல் ஜூன்வரையில்தான் அதற்கு ஏற்ற காலம். நவம்பர் மாதத்திற்கு முன்னதாகவே செய்யவேண்டிய முன் ஏற்பாடுகள் செய்துக்கொள்ளாதபட்சத்தில் அதை பிறகு பூர்த்தி செய்வது சாத்தியப்படாது. மேற்சொன்னபடி காரியம் நடக்கவேண்டியிருப்பதால், குறித்த காலத்திற்குள் முடிப்பது கஷ்டமாகிவிடுகிறது. கவரன்மெண்டு வருஷம் மார்ச்சு கடைசியுடன் முடிவடைகிறது. வேலையை துரிதப்படுத்தி நடத்தாதபட்சத்தில் மான்யம் பயனற்றுபோகிறது. இதை தவிர இதர இடையூறுகளும் இருக்கின்றன. பட்ஜட் தயார் செய்வதற்கு முன் பஞ்சாயத்து உத்தேசிக்கப்பட்ட செலவு துறையில் பாதினை வகை முடியும் என்று காட்டவேண்டும். முன்னெல்லாம் ஜில்லா போர்டுகள் 25 சதவிகிதம் செலவை ஏற்றுக்கொண்டன. அதனால் பஞ்சாயத்துகள் கொடுக்கவேண்டி வந்தது 25 சதவிகிதம்தான். அந்த அனுகூலம் இப்போது கிடையாது. ஆகையால் அதிகாரிகளுக்கு இது விஷயமாய் தன் சக்தியை ருஜூப்படுத்துவதற்குள் காலதாமதமாகிறது.

மேலும் மற்றொரு சங்கடமிருக்கிறது. அது பெரிய சங்கடம். ரோட்டுகள் போடவேண்டிய சில ஸ்தலங்கள் பஞ்சாயத்துகளிடம் ஒப்படைக்கப்படாதவை. ரெவினியூ இலாகாவிற்கு அவைகளை மாற்றுவதற்காக மனு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அது உத்தரவாவதற்கு வருஷங்கள் பிடிக்கின்றன. மாற்றுதலை உடனே தானாக ஆகும்படி செய்தால்தான் இந்த இடைஞ்சல் தீரும். இந்த இடைஞ்சல்களாலெல்லாம் பஞ்சாயத்துகள் கஷ்டமடைகின்றன. ரோட்டு மான்யத்திற்கு மனு போடுவதால் பிரியோஜனம் ஏற்படாது என்று அவை நினைக்கின்றன. அவைகளின் ஊக்கத்திற்குறைவுபட்டு சுறுசுறுப்பு அடங்கிவிடுகிறது. இப்படி இருப்பது திருப்திகரமற்றது. இதை நிவர்த்திக்க ஒரு புதிய சட்டம் இயற்ற யோசிக்கப்பட்டது. ஆலோசனையாளர் ஆஸ்டின் துரை முதலிய சில உயர்ந்த அதிகாரியோகஸ்தர்கள் இது விஷயமாக அனுதாபம் காட்டி, ஜல சப்ளை திட்டம் போன்ற சில திட்டங்களை கலெக்டர்களை பார்வையிலிருந்து எடுத்து பஞ்சாயத்துகளிடம் ஒப்படைக்கவேண்டும் என்று அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். அந்த சட்டம் இயற்றப்படாமல் போய்விட்டது. நாம் பழைய நிலைமையிலேயே இருக்கிறோம். பஞ்சாயத்துகளை இந்த இடஞ்சலுக்கு உட்படுத்தி எவ்வளவு காலம் வைப்பது என்று கவரன்மெண்டார்தான் யோசிக்கவேண்டும். உடனே தாமதமன்னியில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு பஞ்சாயத்து விஷயங்களை கவனிக்கவொட்டாமல் இதர அலுவல்கள் இருக்கின்றன என்று எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்த கஷ்ட காலங்களிலும் விவசாயிக்கு மார்க்கெட்டுகளை சீக்கிரத்தில் கைபமாகவும் செளகர்யமாகவும் அடைய வசதிகள் செய்துக்கொடுத்து அவர்களின்

கிராம வாழ்க்கையின் பொறுப்புகளை அவர்கள் வசமே ஒப்புவித்தால், அவர்களின் மனோதைரியம் குன்றாமல் இருக்கும் என்று கவர்ன்மெண்டாருக்கு கவனப்படுத்துகிறோம். அவர்களுடைய திருப்தியே கவர்ன்மெண்டாருக்கு பெருத்த பலம். ஆகையால் கவர்ன்மெண்டார் அடுத்த பட்ஜெட்டில் பஞ்சாயத்து கிராம ரஸ்தாக்களுக்காக தாராளமாக பண சகாயம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தும், பஞ்சாயத்து போர்டுகளின் கூட்டுக்கமிட்டிகள் ஏற்படுத்தி அவர்களையே தங்கள் ஓவர்சீயர்கள் மூலம் ரஸ்தா வேலைகளை துரிதப்படுத்தி நடத்துமபடிக்கி அனுமதிக்கும்படி ரெவின்யூ இலாகாவிற்கு பஞ்சாயத்துகள் செய்துக்கொள்ளும் மாற்றுதல் மனுவை சீக்கிரமாக பைசல் செய்யும்படிக்கும் தற்சமயம் பஞ்சாயத்துகள் கட்டவேண்டிய 50 சத விகித செலவு துகையில் ஜில்லா போர்டுகளை 25 சத விகிதம் ஏற்றுக் கொள்ளும்படிக்கும் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

சர். என். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்காருக்கு நல்வரவு.

இந்த மாகாணத்தில் பஞ்சாயத்துகள் ஆரம்பித்த காலத்தில் ரிஜிஸ்தரார் ஜெனரலாக இருந்து, பின்னிட்டு திறமையுடன் பல கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகங்களை வகித்து, கடைசியாக காஷ்மீர் சமஸ்தான திவான் பதவி வகித்து இவர் இப்போது நம் மாகாணத்திற்கு உத்தியோகத்திலிருந்து விலகி திரும்பியிருக்கிறார். காஷ்மீரத்தில் திவானாக யிருக்கையில் தன் முழு உத்சாகத்துடன் மிக்க திறமையாக எழுத்தறிவிப்பு திட்டமும் வயது வந்தவர்கள் கல்வி திட்டமும் ஆரம்பித்து திறம்பட நடத்தினார். கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகஸ்தராக இருந்தபோது பல துறைகளில் அவர் முதன்மையாக விளங்கினார். இப்போது உத்தியோகபற்றற்றவராய் இருக்கும் போதும் அப்படியே விளங்குவார் என நம்புகிறோம். உத்தியோகப்பற்றற்ற ஆகார கமிட்டியின் தலைவராக அவர் சேவை செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார். கிராமவாசிகளின் நன்மைதரும் விஷயங்களுக்கு, பஞ்சாயத்துகள், கோவாபரேஷன், எழுத்தறிவிப்பு, கல்வி, முதலியவைகளுக்கு அவர் செய்கிறாக்கும் சேவை மெச்சத்தக்கதே.

பிரதம சிகிச்சை.

இது யுத்த சமயம். ஆயிரம் கணக்கானவர்கள் பிரதம சிகிச்சை முறைகளை கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அது தெரிந்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமே. மேலும் யுத்த சமயத்தில் இன்னும் அவசியமாகிறது.

ஆயினும் நாம் எல்லோரும் வியாதிக்கு மருந்து கொடுப்பதைவிட வியாதியையே தடுப்பது நல்லது என்பதை நினைவில் வைக்கவேண்டும்.

உதாரணமாக கீழே விழுவதை எடுத்துக் கொண்டால், 1941 இல் நம் தேசத்தில் 23,000 ஜனங்கள் கீழே தவறி விழுந்து மாண்டதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் பாதிக்கு மேல், 65 வயதுக்கு மேல்பட்டவர்கள். ஸ்திரீகள் தான் அதிகம். வாழைத்தோல் தாறுமாறாக தெருக்களில் எறியப்பட்டது தான் ஒரு காரணமாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் அது மாத்திரமல்ல. சில இடங்களில் நாகாலிகளின் மேல் பெட்டிகளை அடிக்கி அதன் பேரில் ஏணிகளைப் போல் படிகள் வைத்து ஏறும் வழக்கம் இசற்கு ஒரு காரணமாகிறது. ஆகையால் சரியான ஏணிகளையே உபயோகிக்க வேண்டும். அப்போது பிரதம சிகிச்சைக்கு அவசியம் ஏற்படாது.

மற்றொரு உதாரணம். துணிகளில் தீப் பிடித்து சேதம் ஏற்படுதல். நம் தேசத்தில் ஸ்திரீகள் மிகவும் அஜாக்கிரதையாக இருக்கிறார்கள். தங்கள் உடித்தி யிருக்கும் துணிகளின் நுனிகள் உதாங்கிக்கொண்டிருந்தபடியே அவர்கள் எளிகிற அடுப்பினருகில் எதையாவது எட்டி எடுக்க முயற்சிக்கிறார்கள்.

இதனால் அதிக அபாயம் உண்டாகிறது. ஒன்று அடுப்பை சுற்றி ஒரு வேலி மாதிரிபோட்டாவது தடுக்கவேண்டும். அல்லது நம் ஸ்திரீகளை இந்த கெட்ட வழக்கத்தை விட்டுவிடும்படியாவது போதிக்க வேண்டும். இந்த முன் ஜாக்கிரதை கற்றுக்கொண்டால், பிரதம சிகிச்சைக்கு அவசிய மேற்படாது.

மூன்றுவதாக, விஷம். நம் அஜாக்கிரதையினால் நாம் எல்லா மருந்து புட்டிகளையும் ஒன்றாக சேர்த்து வைக்கிறோம். அவைகள் குழந்தைகளுக்கும் எட்டும் படியாக வைக்கிறோம். இதனால் அபாயம் ஏற்படுகிறது. ஐயோடைன் (Iodine) போன்ற விஷம் கொண்டவைகளை பிரத்தியேக புட்டிகளில் வைத்து, சமீபத்தில் 'விஷம்' என்று கொட்டை எழுத்துக்களால் எழுதி, மருந்தின் பெயரையும் எழுதி வைப்பது இப்போது வழக்கமாக இருக்கிறது. மேலும் அந்த புட்டிகளின் கார்ட்களில் ஒரு குண்டுசெய்யும் ருத்தி வைப்பதுண்டு.

இந்த முன் ஜாக்கிரதைகள் செய்தும், பிரதம சிகிச்சைக்கு அவசியம் ஏற்பட்டால், பிரதம சிகிச்சையானது வியாதியை குணமாக்குவது என்பதில்லாமல் தேர்ந்த வைத்தியர் வரும் வரையில் நோயாளியின் செனகாயத்தை கவனித்து குழப்பங்கள் ஏற்படாமல் தடுப்பது என்பது கவனிக்கவேண்டும்.

எலும்பு ஒடிந்தால், முதல் முதல் செய்யவேண்டியது சம்பந்தப்பட்ட அவயவத்தை ஆடாமல் ஒரு நிலையில் நிறுத்திவைக்க வேண்டும். ஒடிந்த எலும்புகளின் ஓரம் ஒன்றோடொன்று இடித்து உடையாமல் இருக்கவேண்டும். மறக்கட்டைகள் அகப்பட்டால் வைத்து கட்டலாம். இல்லாவிடில், அட்டையையாவது, மடித்த பத்திரிகை காகிதத்தையாவது, அல்லது பெரிய புத்தகத்தையாவது வைத்து கட்டலாம்.

நெருப்பு பிடித்தால், ஒரு கனத்த கம்பளியை நெருப்பைச் சுற்றி கெட்டியாக சுருட்டிக்கட்டி அவிக்கவும். நெருப்புப்பட்ட வரை ஓடாமல், தரையில் விழுந்து புறநும்படி சொல்லவேண்டும். நெருப்பு பட்ட இடத்தில், இசைந்து ஸ்பூன் சோடா பைகார்பனேட் கலந்த கொதித்த ஜலத்தில் வைத்து

வேண்டும். அல்லது ஒரு சுத்தமான துணியை அதில் ஊனத்து அதன் மேல் ஒத்த வேண்டும். வைத்தியர் வரும் வரையில் அதிர்ச்சிக்கு சிகித்சை செய்து, அடிக்கடி, காபிமுதலிய பாணங்கள் கொடுக்கவேண்டும்.

விஷம் அருந்திவிட்டால், கொஞ்சம் சோடா பைகார்பனேட் தண்ணீரில் கலந்தாவது, ஒரு கோப்பை பாலாவது, நோயாளிக்கு டாக்டர் வரும் வரையில் கொஞ்சம் ஆறுதல் அளிக்கும். சில சமயங்களில் தொண்டைக்குள் விரலைவிட்டு வாந்தி யெடுக்கும்படிக்கும், அல்லது இரண்டு ஸ்பூன் உப்பு அல்லது ஒரு ஸ்பூன் கடுகை வதவதப்பாயிருக்கும் ஜலத்தில் கலந்து அருந்தும்படி செய்து வாந்தி யெடுக்கும்படி செய்யலாம்.

அடியில் கண்ட 10 ஆக்களுகளை பிரதம சிகித்சை செய்பவர் கவனிக்க வேண்டும்.

(1) அது நோயாளியின் நிலைமையை அனுசரித்து சிகித்சை செய்தல், (2) நோயாளியினிடம் பகைமையிருத்தல், (3) நோயாளியின் நம்பிக்கையை பெறுதல், (4) நோயாளியின் நிலைமையைப்பற்றி அவருக்கெதிரில் பிரஸ்தாபிக்கா திருத்தல், (5) அமைதியாகவும் அடக்கமாகவும் இருத்தல், (6) அததர்யத்தை நோயாளிக்கு தெரியாமலிருக்கும்படி செய்தல், (7) நோயாளிக்கு உங்கள் திறமையில் நம்பிக்கை ஏற்படும்படி செய்தல், (8) வேறொருவர் மேல் குற்றம் காணாமலிருத்தல், (9) காய மடைந்தவருக்கு உங்களால் இயன்றதை செய்தல், (10) காயத்தை சரிவர கவனிட்தல்.

வர்த்தமானங்களும் சூறிப்புகளும்.

மாகாணத்தில் கிராம உத்தாரண வேலை.

இதைக்குறித்து சென்னை கவர்ன்மெண்டாரால் விடுத்த அறிக்கையிலிருந்து மார்க்சு மாதம் 31-ம் தேதியுடன் முடிவடைந்த கால் வருஷத்தில் 31 புதிய கிணறுகள் கட்டப்பட்டு, 37 கிணறுகள் இன்னும் கட்டப் படுகின்றன என்று தெரிகிறது. இதற்காக செலவானது ரூ. 22,302-13-2. 1943-44 இல் சேலம் ஜில்லாவில் சில குறிப்பிட்ட கிராமங்களில் செட்டிக் டாங்கு கக்கூசுகள் கட்ட 10,000 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 20 ரஸ்தாக்கள் போடப்பட்டன. 9 ரஸ்தாக்கள் சீர்டுத்தப்பட்டன. ஏழு வாராவதிகளும் 1 சிறிய வாராவதியும் கட்டப்பட்டன. 12 புதிய ரஸ்தாக்களும், 2 வாராவதிகளும், சிறிய வாராவதியும் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. இதற்காக செலவானது ரூ. 28,927-7-7. கால் வருஷ முடிவில் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் 5 புதிய கோவாபரேடிவ் ஸ்டோர்கள் ஸ்தாபிக்கப் பட்டன. ஆக மொத்தம் 30 சங்கங்கள் ஆகியிருக்கின்றன. அந்த ஜில்லாவில் 9 நெசவாளர் கோவாபரேடிவ் சங்கங்கள் ரூ. 61,887 க்கு சாமான்கள் உற்பத்தி செய்திருக்கின்றன. கர்நாடகில் ஆகாரப் பொருள்கள் விற்பதற்கு ஒரு மொத்தச் வியாபார கோவாபரேடிவ் ஸ்டோர் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு திருப்திகரமாக வேலை செய்து வருகிறது. சேலம் ஜில்லாவில் நில குடியேற்ற சங்கங்கள் நன்றாக வேலை செய்துக்கொண்டு வருகின்றன.

*

*

*

அதிக ஆகார உற்பத்தி.

இது விஷயமாக கவர்ன்மெண்டார் முனிசிபல் கௌன்சில்கள், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களை, இவைகளுக்கு தாங்கள் நடத்திவரும் பள்ளிக்கூடங்கள், ஆஸ்பத்திரிகள் இவைகளிலுள்ள காலி நிலங்களிலும், பொது பர்க்குகளிலும் ஆகாரப்பொருள்களும், காய்களிகளும் பயிர் செய்யும்படிக்கு சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். சண்டை

தீரும்வரையில் சாலையோரமுள்ள ஸ்தலங்களை ஆகாரப்பொருள்கள் பயிர் செய்ய கொடுக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

நீலகரியில் விவசாயிளுக்கு சுமார் 2600 ஏக்கர பூமியும் 80,000 ரூபாய் கடனும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீலகரி கோவாபேரடிவ் மார்கெடிங் சொசைடியானது ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் பொதுமான 2500 மூட்டை எருக்கள் விநியோகித்திருக்கிறது. உருளைக்கிழங்கும், காய்கறிகளும் புதிதாக பயிர் செய்யப்படும்.

*

*

*

நம் தேசத்தில் அதிக பால் காப்பிடவேண்டும்.

சமீபத்தில் ராஜாங்க சபையில் பேசிய போது இந்தியா கவர்ன்மெண்டு அங்கத்தினர், சர் ஜோகேந்திர சிங் சொன்னதாவது: இந்தியா போன்ற தேசத்தில் சகல ஜனங்களுக்கும் புஷ்டி சத்துள்ளது, பால் போன்ற ஆகாரம் அவசியம். அதை அதிகப்படுத்தும் வழியை அனுசரிக்க வேண்டும். தற்சமயம் நம் தேசத்தில் ஒரு நாளைக்கு தலைக்கு 8 அவுன்ஸ் பால் உற்பத்தியும், 7 அவு செலவும் ஆகிறது.

நியூசிலாந்து போன்ற தேசங்களில் ஒரு நாளைக்கு தலைக்கு 245 அவுன்ஸ் உற்பத்தியும் 56 அவுன்ஸ் சீசலவும் ஆகிறது.

*

*

*

இந்தியாவில் பிரதம சிகிதையில் தேர்த்தவர்கள் நெருப்பினைக்கும் வேலை, பிரதம சிசிதசை, ஆபத்திலிருந்து மீட்கும் வேலை இவைகளில் தேர்ச்சி பெற்ற உள் காட்டு தற்காப்பு சேவைக்காரர்களின் எண்ணிக்கை 40,000.

*

*

*

ரஷிய பாஷையில் மஹாபாரதம்.

மஹாபாரதத்தின் முதல் பாகம் ரஷிய பாஷையில் செய்யப்பட்டு வெளியிடப்பட்டிருப்பதாக ரஷிய ஸ்ட்ஸ்கிருத பண்டிகர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். மற்ற பாகங்களும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருவதாகவும், இன்னும் சில வருஷங்களில் பூராவும் மொழிபெயர்க்கப்படும் என்று ஏற்பாடாகியிருக்கிறது. மிகவும் வியாபகரான ஆசிரியர் களியனாவ் என்பவர் இந்த வேலையில் தமக்கு சகாயம் செய்ய பல இனம் மாணுக்கர்களை பயிற்சி செய்திருப்பதாக செரிவித்தார். அவர் 'எங்கள் தேசத்தில் மஹாபாரதத்திற்கு எப்போதும் மதிப்புண்டு. தற்சமயம் நாகரீகத்தை காக்க இந்த யுத்தம் நடப்பதால் அதன் மதிப்பு பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று' என்று தெரிவித்தார்.

*

*

*

குண்டுசிகளுக்குப் பதில் முள்.

தற்சமயம் குண்டுசி அகப்படாததால், கவர்ன்மெண்டு பர்துகாப்பு ஆபீஸ் குமாஸ்தாக்கள் காகிதங்களை ஒன்று சேர்க்க முன்னை உபயோகிக்கிறார்கள். இவை நம் தேசத்தில் சாதாரணமாக வளரும் கருவேல மரத்து முள். அவை கறுப்பு, வெள்ளை இரு நிறம் கொண்டவை. வெள்ளை முள் பளப்பளப்பாக குண்டுசியைப் போலவே இருக்கிறது. கல்கத்தாவில் இதை சேகரிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. ஆள்கள் நாடுகளுக்குச் சென்று முள் காம்ப்லிருந்து பக்குவமாக ஓடித்து கொண்டு வர பயிர்ச்சியளிக்கப்படுகிறார்கள். பச்சை முன்னை எடுக்கக் கூடாது. இப்படி முள் நெடுப்பதால் மரத்திற்கு ஒரு கெடுதலும் ஏற்படுவதில்லை. சண்டை காரணமாக ஏற்பட்ட இந்த விசித்திரமான ஏற்பாட்டின்படி இந்த முள்கள் 250, 500 இப்படி கத்தைகளாக கட்டப்பட்டு, பழைய நெருப்புப் பெட்டிகளில் வைக்கப்படுகின்றன. 1,000 க்கு மொத்த செலவு 1 ரூபாயிக்கு கொஞ்சம் அதிகமாக ஆகிறது.

25,00,000 முள்களுக்கு உத்திரவு கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவைகள் சில ராணுவ ஆபீசுகளிலும் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றன. நானாவட்டத்தில் எல்லா கவர்ன்மெண்டு ஆபீசுகளிலும் இது உபயோகிக்கப்படலாம்.

விவசாய பொருள்களை தரம் பிரித்து, அடையாளம் போடும் சட்டம்—மதிப்புரை.

சென்னை கவர்ன்மெண்டார் 1937-வருஷத்திய விவசாய பொருள்கள் தரம் பிரித்து (அடையாளம் போடும்) சட்டத்தை விதிகளுடன் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இதில் 31-8-40 வரையில் செய்யப்பட்ட எல்லா விதிகளும் இருக்கின்றன. 1-7-1942 வரையில் ஏற்பட்ட எல்லா திருத்தங்களும் இருக்கின்றன. இது இந்தியா கவர்ன்மெண்டு சட்டம். 6 செக்ஷன்களும், 3 பக்கங்களும் கொண்டது. 16 ஐடங்கள் கொண்ட ஒரு ஷெட்யூல் இருக்கிறது. தமிழ் பதிப்பில் பாக்கி 126 பக்கங்களும் விதி+ள் தான். பொதுவாக ஷெட்யூலில் கண்ட எல்லா வஸ்து களுடைய விதிகளும் இரண்டு பக்கங்களில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு அடியில் கண்டவைகளைக் குறித்து விதிகள் அ. து. கிராணை, ஆரஞ்சு, முட்டைகள், புகையிலை, தோல், ரெய், ஆப்பில் பழம், ஆல்பன்சோ மாம்பழம் (வெளியேற்றத் திற்கு), ப்ளம்பழம், பருத்தி, ஆரஞ்சிலிருந்து செய்யப்படும் வஸ்துக்கள், தின்பண்ட எண்ணெய்கள், வண்டுப்பதி, கையினால் பொறுக்கப்பட்ட கடலைக்காய், அரிசி, உள்ளூர் உபயோகத்திற்கு ஆல்பன்சோ மாம்பழம், மாவு, வெண்ணை, மெழுக்கு.

ஒவ்வொரு விதி ஐடத்திற்கும், ஒன்று, அல்லது இரண்டு அட்டவணைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் அந்தந்த வஸ்துவின் பலவிதமான தரமும், அதன் குண விசேஷமும், அடையாளங்களின் விவரமும். அ. து. நீளம், அகலம், பருமன், உருவம், கனம், நிரம் முதலிய குறிக்குத் தேவையான விவரங்களும், ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள அதிகப்படி, மட்டம் இருவகை ரசாயன பொருள்களின் அளவும், கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக, ரெய் விஷயமாக சர்டிபிகேட்டுகள் கொடுக்க பிரத்தியேக விதிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. கடைசியாக மாதிரி அடையாளமும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாக எல்லாவற்றிற்கும் 'அக்மார்க்கு' என்று குறிப்பிட்டிருந்தாலும், ஒவ்வொரு வஸ்து, ஒவ்வொரு இனத்திற்கும், 'வெவ்வேறு விதமான அளவு, நிரம், எழுத்து முதலிய வித்சீயாசங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியா தேசப்படமும், 'அக்மார்க்கு' என்ற அடையாளமும் எல்லாவற்றிற்கும் உண்டு. அநேக வஸ்துக்களில் 'இந்தியாவில் உற்பத்தியானது' என்ற எழுத்துக்கள், ஆங்கிலத்திலும், உருது, ஹிந்தி, தமிழ், தெலுங்கு முதலிய பாஷைகளில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அடையாளம் விரைவாக பரவி வருவதால், இந்த வஸ்துக்களை விற்கவேண்டியிருக்கும் ஒவ்வொரு விவசாயியும், இந்த சட்டத்தையும் அதன் விதிகளையும் நன்கு அறிந்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். சென்னை கவர்ன்மெண்டார் தென்னிந்திய பாஷைகளில் இந்த சட்டத்தை பதிப்பித்தது பொறுத்த மானதே. தமிழ் பதிப்பின் விலை 1-6-0. இது போன்ற பதிப்புகளின் விலை சரசமாக வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கவர்ன்மெண்டார், இதை கிராம பஞ்சாயத்தின் விலைக்கு அ. து. 3 அணுவுக்கு, காங்கிரஸ் விலை உயர்வினால் விற்கமுடியாத படித்தில், அதை எல்லா விவசாயிகளும் சுலபமாக அடைய முடியும்படி செய்ய வேண்டும். அநேகமாக இலவசமாகவே விகியோகிக்கப்பட வேண்டும்.

மதராஸ் ப்ரோவின்ஷியல் கோவாபரேடிவ் பாங்க், லிமிடெட்.

(1912 வருடம் II-வது ஆக்ட் ஆகிய 1932 வருடம் VI ஆக்டின் கீழ்
ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது.)

தலைமை ஆபீஸ்,

சைனா பஜார் ரோட், மதராஸ். போன் நெ. 2390.

மைலாப்பூர் பிராஞ்சு :

லஸ் சர்ச் ரோட், மைலாப்பூர், போன் நெ. 3334.

எழும்பூர் பிராஞ்சு :

ஹிப்ராஹிம் காலனி, எழும்பூர், போன் நெ. 8510.

பாசீடெண்டு :

மிஸ்டர் டி. ஏ. ராமலிங்கம் செட்டியார், பி.எ., பி.எல்., எம்.எல்.சி.

ஸெக்ரடெரி :

டி. ராகவேந்திர ராவ்.

இந்த நாட்டிலிருக்கும் விவசாயிகளுக்கு பொருப்பு சம்பாதித்துக்
கொடுப்பதில் இந்த பாங்கு முக்கிய ஸ்தாபனமாகும்.

இந்த பாங்கு மதராஸ் கார்பரேஷனுக்கும், மதராஸ் யூனிவர்ஸிடி,
அண்ணாமலை, ஆந்திரா யூனிவர்ஸிடிகளுக்கும், மற்ற லோகல் பேர்டுகள்,
டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிப்பாலிட்டிகளுக்கும் பாங்கராக இருக்கின்றது.

விதிகள், விபரபர நிபந்தனைக்கும் கீழ்கண்டவருக்கு எழுதவும் :

ஸெக்ரடெரி,
தலைமை ஆபீஸ்
அல்லது
பிராஞ்சுகள்.

வெளியிட்டவர், பிரகரகர்த்தா, மிஸ்டர். வி. விப்பன்னா, பி.எ., பி.எல்.,
187, ராயப்பேட்டை ஹைரோட், ராயப்பேட்டை, மதராஸ்.

மதராஸ் மவுண்ட் ரோட் நெ. 1/17 ல் அமைத்திருக்கும்
சென்ட்ரல் கோவாபரேடிவ் அச்சக்கூடத்தில்
மிஸ்டர் ஆர். கிருஷ்ணமாச்சாரி, பி. ஏ., அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸௌத் இந்தியா கோவாபரேடிவ் இன்ஷியூரென்ஸ் ஸௌஸைடி, லிமிடெட், மதராஸ்.

ஸ்ரீ பி. எஸ். குமாரஸ்வாமி ராஜு, எம். எல். ஏ., (பிரஸிடென்ட்.)

கோவாபரேடிவ் இன்ஷியூரென்ஸ் ஒன்றே உங்களுக்குக் குறைந்த பிரிமிய விகிதங்களில் மிகுந்த பாதுகாப்பதோடு, நல்ல வருஷவாரி லாபத்தொகையும் தாராளமான பாலிஸி நிபந்தனைகளும் மற்றும் உன்னத சலுகைகளும் காட்ட வல்லது.

லாபத்தொகை முழுவதும் பாலிஸிதார்களுையே அடைகிறது. இந்த ஸௌஸைடி அவர்களுக்கே சொந்தம், அவர்களுக்காகவே இருக்கிறது—அவர்களாலேயே நடத்தப்பெறுகிறது.

மிகச்சிக்கனமாக காரியாதிகள் நடத்தப்பட்டு, அரசாங்கத்தாரின் நேரான கண்காணிப்பில் பலமான கேஷமநிதி முதலியன ஏற்படுத்திக்கொண்டிருப்பதால் அதிக கேஷமகரமாக உள்ளது.

பாலிஸி தொகை — 1,30,00,000.

கேஷமநிதி — 10,00,000.

உங்களுக்குத் தக்க பாலிஸி விபரத்திற்கு எழுதுங்கள்.

வி. வெங்கடாசலம், எம். ஏ., பி. எல்.,
காரியதரிசி.